

ΠΡΟΣΛΑΛΙΑ ΣΤΗΝ ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΣΥΜΕΩΝ
στην Ἱερὰ Μονὴ Χιλανδαρίου
13-2-2019

Εἶναι ἀρχαία καὶ εὐλογημένη πράξις καὶ παράδοση τῆς ἀγίας μας Ἐκκλησίας νὰ τιμᾷ τοὺς Ἁγίους καὶ νὰ γιορτάζῃ τὴν μνήμη τους. Ἀπὸ παλιὰ οἱ ἄνθρωποι συνάζονταν γιὰ νὰ τιμήσουν πρῶτα-πρῶτα τὸν δεσπότη Χριστό, τὴν Παναγία Μητέρα του καὶ μετὰ ὄλους ἐκείνους πὺν εὐαρέστησαν τὸν Θεὸ καὶ ἀντιδοξάστηκαν ἀπὸ αὐτόν.

Ἡ Ἐκκλησία μας ἐορτάζει πάντοτε πρόσωπα καὶ γεγονότα. Τὸ συγκεκριμένο ἱερὸ πρόσωπο ἐνὸς Ἁγίου, εἴτε μάρτυρα εἴτε ὀσίου εἴτε ἱεράρχου. Καὶ τὸ πραγματικὸ γεγονὸς τοῦ μαρτυρίου του, τῆς ἀσκητικῆς του βιοτῆς, τῆς ὁμολογίας καὶ τῆς διδαχῆς του. Ἡ κάποιο γεγονὸς ἀπὸ τὴν ἔνσαρκη οἰκονομία τοῦ Κυρίου μας. Καμμιά γιορτὴ τῆς Ἐκκλησίας δὲν ὑπάρχει πὺν νὰ ἀναφέρεται σὲ ἀφηρημένες ἐννοιες καὶ ἰδέες, π.χ. ἐορτὴ τῆς εἰρήνης, ἐορτὴ ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων καὶ τὰ ὅμοια.

Ἔτσι λοιπὸν καὶ ἐμεῖς συναχθήκαμε σήμερα νὰ ὑμολογήσουμε τὸν ὄσιο κτίτορα Συμεὼν τὸν μυροβλύτη. Ἀλλὰ ἄραγε τί παραπάνω θὰ εἶχαμε νὰ προσφέρουμε σὲ κάποιον πὺν τὸν τίμησε καὶ τὸν δόξασε ὁ Θεός;

Ἐδῶ ἀκριβῶς εἶναι πὺν φαίνεται ἡ ἀγάπη τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἡ φιλόανθρωπη στάση τῆς γιὰ ἐμᾶς, τὰ πιστὰ μέλη τῆς. Τὰ ἔχει μὲ τέτοια φιλοστοργία διευθετήσῃ, ὥστε κάθε μέρα νὰ ἐπιτελῆται καὶ μιὰ γιορτὴ, κάθε μέρα μιὰ θεία Λειτουργία, κάθε μέρα μιὰ εὐκαιρία νὰ συναχθοῦμε ὄλοι μαζί «ἐπὶ τὸ αὐτό», γιὰ νὰ λατρεύσουμε τὸν Θεόν, τὸν θαυμαστὸν ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ.

Ὁ ἅγιος Νικόδημος, ὁ λαμπρὸς βλαστὸς τοῦ Ἁγίου Ὁρους, στὸν λόγο του στοὺς Ἁγιορεῖτες Ὀσίους, ἀναφερόμενος στοὺς ὀσίους Κτίτορες, ἀφιερώνει μεγάλο μέρος γιὰ νὰ ἀποδείξῃ πὺς ἡ ἴδρυση ἱερῶν Μονῶν εἶναι τεκμήριο τῆς πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπης. Ἀπὸ αὐτὴν φλεγόμενος τὴν καρδίαν ὁ ὀσιος Συμεὼν ὁ μυροβλύτης, θεία νεύσει κινούμενος ἤλθε ἀπὸ τὴν πατρίδα του στὸ Ἅγιον Ὅρος καὶ συμπαραστάθηκε στὸν υἱὸ του ἅγιο Σάββα στὴν ἐκ θεμελίων ἀνοικοδόμησι τῆς ἱερᾶς Μονῆς τῶν Σέρβων, τῆς μονῆς τοῦ Χιλανδαρίου. Μάλιστα ἀξιώθηκε νὰ δῆ τὴν Μονὴ τῆς μετανοίας του τελειωμένη πρὶν τὴν ὀσιακὴ κοίμησὴ του. Τὸ ἐγχείρημα συνεπάγεται μύριους ἰδρῶτες, κόπους, βασιλικὰ ἐξοδα, προσωπικὴ ἐργασία, πολλοὺς κινδύνους, ἀνύστακτες φροντίδες καὶ μέριμνες. Οἱ πειρασμοὶ πὺν ἀκολουθοῦν τέτοια ἔργα εἶναι ἀμέτρητοι καὶ ἀπρόβλεπτοι.

Καὶ αὐτὰ ὅσον ἀφορᾷ τὰ ἐξωτερικὰ καὶ βλεπόμενα. Ὅμως δὲν εἶμαστε σὲ θέσι νὰ ἐκτιμήσουμε καὶ νὰ μετρήσουμε τὴν κεκρυμμένη πολιτεία του, τοὺς ἀσκητικὸς ἀγῶνες, τὰ ἐν τῷ κελλίῳ παλαίσματα καὶ τὶς χαρισματικὲς καταστάσεις πὺν ἀξιώθηκε ὁ Ὀσιος τὶς ἀτελείωτες νύχτες προσευχῆς καὶ ὑμολογίας. Ἐμεῖς ἀπλῶς ἀπολαμβάνουμε τὶς δωρεὰς μὲ τὶς ὁποῖες τὸν κατακόσμησε ὁ Θεός. Τὴν πρεσβεία του, τὸ ἔκτακτο χάρισμα τῆς μυροβλυσίας του. Ἀξιοσημεῖωτο εἶναι ὅτι κατὰ τὸ 1200, ἕνα χρόνο μόνον μετὰ τὴν ὀσιακὴ κοίμησὴ του, καταγράφεται σὲ ἔγγραφο ἐπίσημα ὡς Ἅγιος.

Ὅταν πανηγυρίζουμε καὶ ἐορτάζουμε τοὺς τοπικοὺς μας Ἁγίους, ἔχουμε ἀσφαλῆ τὴν ἀπόδειξι ὅτι ἐδῶ στὸν συγκεκριμένο τόπο καὶ χῶρο ἔλαμψε ἡ ἀγιότητα καὶ ἡ ὀσιότητα. Αὐτὸ συνιστᾷ τὴν ἐγκυρὴ σφραγίδα τῆς πνευματικῆς ἐπιτυχίας τῆς Μονῆς.

Αὐτὸ τὸ θεῖο δῶρο εἶναι ποὺ ἐνθαρρύνει ἐμᾶς τοὺς μοναχοὺς, ποὺ προσπαθοῦμε νὰ συνεχίσουμε νὰ ζοῦμε στὰ ἴχνη τῶν πατέρων μας. Αὐτὸ παρηγορεῖ καὶ παραμυθεῖ τοὺς λαϊκοὺς ἀδελφούς μας καὶ ἐνισχύει τοὺς ὀλιγοπίστους.

Ἐπάρχει καὶ ἓνας ἄλλος λόγος ποὺ ἐμᾶς τοὺς Δοχειαρίτες μᾶς συγκινοῦν ιδιαίτερα οἱ ἑορτὲς τῶν ὁσίων Κτιτόρων: ὁ μακαριστὸς Γέροντάς μας Γρηγόριος μᾶς εἶχε -ἀπὸ τὰ ἐφηβικά μας χρόνια- ἐμπνεύσει μεγάλη ἀγάπη γιὰ τοὺς κτιτορικοὺς κόπους. Καὶ ὁ Θεὸς ὁ ἅγιος μᾶς ἀξίωσε νὰ διακονήσουμε στὴν ἐκ θεμελίων ἀνοικοδόμησι μᾶς μεγάλης Μονῆς ἀφιερωμένης στὴν Παναγία μας. Ἔτσι λοιπὸν, μὲ ιδιαίτερη συγκίνηση ἀποδεχθήκαμε τὴν πρόσκληση καὶ ἐσπεύσαμε.

Εὐχαριστοῦμε τὸν ἅγιο Καθηγούμενο ποὺ ἔδωσε τὴν εὐκαιρία καὶ σὲ μᾶς προσωπικὰ καὶ στοὺς ἱεροψάλτες πατέρες μας νὰ ἔλθουμε καὶ νὰ ἀγρυπνήσουμε μαζί σας, γεραίροντας τὸν Ὅσιο.

Ταῖς πρεσβείαις τοῦ ὁσίου σου Συμεῶν τοῦ μυροβλύτου, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.